

Uitgeverij Holland - Haarlem

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Foto © Robert Jones / Arcangel Images

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Elle van den Bogaart, 2015

ISBN e-boek 9789025113018

ISBN gebonden boek 9789025112868

NUR 284-285

www.uitgeverijholland.nl
www.ellevandenbogaart.nl

Hij moet even stilstaan om op adem te komen. Het is kwart over tien.

Relax man, je hebt de tijd. Wat is het adres ook al weer?

Hij checkt het laatste bericht.

Half elf. Ik wacht op je.

‘Nummer 330,’ spreekt hij hardop uit.

X

Als hij weer opkijkt, houdt hij zijn adem in.

Word ik achtervolgd?

Zijn shirt kleeft aan zijn lijf. Hij baalt dat hij zijn deo niet heeft meegenomen.

Het is half elf als hij het straatnaambordje leest.

Klopt dit wel? Het lijkt hier totaal uitgestorven.

‘Langzaam lopen relax, langzaam lopen relax.’

Het lukt hem redelijk zijn pas niet te versnellen. Als hij bij een ijzeren poort komt houdt hij zijn pas even in voordat hij schoorvoetend een stap in de enorme hal zet. In gedachten repeteert hij de zinnen die hij zo meteen wil gaan zeggen. Halverwege stopt hij omdat er ergens een deur in het slot valt. Gespannen kijkt hij om zich heen. Er is niemand te zien.

Hij haalt een keer diep adem en leest op de naamplaatjes dat hij op de derde verdieping moet zijn. Rechts is de trap en links de lift. Hij kiest voor de eerste. Als hij een paar meter van de juiste deur is verwijderd, staat hij stil. Zijn opgewonden lijf wil niets liever dan naar binnen gaan, maar zijn hoofd twijfelt.

Wat als het niet serieus is? Eén grote leugen?

‘Zoek je iemand?’

Een jongen die eruit ziet alsof hij dronken of stoned is, kijkt hem indringend aan.

‘Eh... nee, ik moet hier zijn.’

‘Weet je het zeker? Ik denk namelijk dat er niemand thuis is. Maar ga je gang.’ De jongen lijkt niet van plan een stap te verzetten.

Wat moet die gast van me?

Nadat hij heeft aangebeld, hoort hij voetstappen in een snel tempo dichterbij komen. Op het moment dat de deur opengaat, lijkt het even of zijn hersens stoppen met werken.

Hun ogen tasten elkaar nieuwsgierig af. Wie het eerst glimlacht, is niet duidelijk, maar het zorgt er wel voor dat zijn spieren langzaam ontspannen. Zonder een woord te wisselen, lopen ze de schemerige kamer binnen. Er hangt een aparte geur die hij niet thuis kan brengen.

Twee brandende kaarsjes op de tafel zorgen ervoor dat hij nog net kan zien waar hij zijn voeten neer moet zetten. De muziek op de achtergrond herkent hij, maar de naam van de zangeres schiet hem niet te binnen. Ook de zinnen die hij had geoefend zijn verdwenen.

‘Ik wist wel dat je zou komen. Doe je je jas niet uit? Wil je een bier-tje?’

Twee vragen die hij met één knikje beantwoordt. Zijn leren jack hangt hij over de dichtstbijzijnde stoel. In de keuken hoort hij de deur van de koelkast dichtslaan. Met een vriendelijk knikje neemt hij even later het flesje aan.

‘Ik was nogal verbaasd dat je me belde. Of, nou ja... ik weet natuurlijk ook wel dat jij... dat we elkaar... maar ik... ik vind het super hoor. Je ziet er goed uit.’ Het klinkt alles behalve spontaan.

‘Dank je wel. Kom, we gaan even zitten.’

Omdat de bank in het midden doorzakt, vallen ze zowat over elkaar heen. Hij lacht, maar schuift wel een stukje opzij.

Voorzichtig neemt hij een slok. Het liefst zou hij het flesje in één teug leeg willen drinken, maar hij beheerst zich. Dat is wat hij zich heeft voorgenomen: niet te hard van stapel lopen. Eerst de situatie goed inschatten.

Als hij een hand op zijn bovenbeen voelt, gaat er een aangename rilling door hem heen en vergeet hij even te ademen.

Zo snel?

Hij buigt zich naar voren, pakt het flesje en neemt een paar gulzige slokken.

De hand op zijn been beweegt langzaam op en neer. Steeds iets krachtiger, steeds iets hoger.

‘Kom, we gaan naar de slaapkamer,’ wordt er gefluisterd.

Ergens ver weg in zijn hoofd is er een gedachte dat er iets niet klopt, dat het niet normaal is om na vijf minuten in bed te belanden, maar hij is te opgewonden om nog helder na te kunnen denken. Hij laat zich meenemen en kijkt toe hoe de twee mooie slanke handen de knopen van zijn hemd losmaken. Het zweverige gevoel in zijn hoofd maakt hem wiebelig.

Het zijn hun lippen die de spanning doorbreken. Zo gulzig, zo lekker.

Zijn kleren worden soepel en trefzeker van zijn lijf geschoven. Zijn lijf staat niet meer in verbinding met zijn hoofd. Hij sluit zijn ogen en luistert naar de opgewonden geluiden die zijn oor in worden geblazen. Voordat hij het beseft, ligt hij op het bed.

Ik wil meer. Ik wil alles.

De deur wordt gesloten en het licht wordt gedimd.

‘Ik kleed me ook even uit. In de badkamer. Ik wil je verrassen. Je mag niets zien, daarom krijg je een blinddoek om. Niet afdoen.’ Hij knikt en doet wat er van hem wordt gevraagd. De aangename spanning verdrijft het waarschuwend stemmetje in zijn hoofd. Verbazend snel voelt hij het lichaam weer naast zich. Hij denkt stof te voelen in plaats van blote huid.

Zijn armen worden tegen de spijlen van het bed geduwd. Er is wel een moment van vertwijfeling als zijn handen worden vastgeklikt.

Handboeien?

De zuigende natte mond neemt hem mee in een wereld waarin stoppen geen optie is. Lippen worden tegen zijn oor gedrukt.

‘Dit ga je heel lekker vinden. Je hebt het verdiend. Je gaat er niets van voelen. Vanaf nu...’

Dan voelt hij plotseling een venijnige prik in zijn bovenarm.

Hij trekt zo hard aan de bedrand dat de tranen in zijn ogen springen. ‘Wat doe je?’

Wat is dit? Een beest? Spuit?

‘Los! Maak me los!’ Honderden gedachten flitsen door zijn hoofd, maar ze worden steeds vager. In paniek schudt hij zijn lichaam heen en weer. De zijkant van zijn hoofd slaat tegen de rand van het bed. Met alle kracht probeert hij zich los te rukken. Het ijzer van de boeien snijdt in zijn polsen.

‘Hou op! Ik wil dit niet. Kappen nu.’

Er komt geen antwoord. Alleen een minachtend lachje.

Hij voelt de kracht uit zijn lichaam wegvloeien. Zijn spieren verslappen, alsof hij een vrije val maakt.

Als hij zijn kluisje opent, is het alsof hij een stomp in zijn maag krijgt.

Hier hadden ze dus zo'n lol om. Eikels.

Aan de binnenkant hangt een foto van een naakte, gespierde jongen. Zonnebankbruin, met gebleekte tanden en een niet normale sixpack.

Hij rukt het blaadje los, frommelt het in zijn tas en smijt het deurtje dicht.

Klootzakken. Had ik het niet op slot gedaan?

Fleur kijkt hem vragend aan. 'Wat was dat?'

'Niks.'

'Bowie, houd iemand anders voor de gek. Wat stopte je in je tas?'

'Een blote gast, oké? Kom, we gaan.' Hij draait zich hoofdschuddend om. Fleur komt naast hem lopen. Ze zegt niets.

Heel goed. Niets zeggen. Je begint het te snappen.

Hij aarzelt een moment als hij voor de deur van het wiskundelokaal staat. Havo 4B. Achtentwintig leerlingen. Vijftien meisjes en dertien jongens.

Met opgeheven hoofd loopt hij naar zijn plaats. Waarschijnlijk hebben ze hem wel binnen zien komen, maar zoals altijd trekken de macho's alle aandacht. Ze zijn met zijn vieren, zitten achter in de klas en hebben het absoluut voor het zeggen. Als iemand daar aan twijfelt, laten ze dat heel graag op een niet al te vriendelijke manier weten.

De vulgaire gebaren ontgaan hem niet.

Niet reageren.

Hij loopt voor de eerste rij langs. De vaste plaats van de nerds, vijf stuks. Vier jongens en één meisje. Ze zijn nogal saai, hebben niet veel vrienden, wel veel talenten. Die durven ze niet te laten zien omdat ze weten dat ze dan ongenadig worden afgezekend.

‘Bowie en Fleur, kunnen jullie een beetje opschieten?’ Het is de bulderende stem van meneer Van Zeyl. Zijn bijnaam is de otter, vanwege de onaangename geur, zeg maar gerust stank die hij verspreidt.

Fleur legt een hand op zijn bovenarm en knijpt er zacht in.

De tweede rij. De rij van de rugzakken. Drie jongens: een autist en twee adhd'ers.

De derde rij wil je heel snel passeren. Daar zitten namelijk de beauty bitches. Vijf stuks. Dat ze beauty's zijn vinden de meiden zelf, bitches is de mening van de rest van de klas. Ze zijn alleen maar bezig anderen af te zeiken. Is het niet over hun uiterlijk, dan wel over hun doen en laten.

Fleur stopt bij de vierde rij. Haar rij. De lekkertjes, ook vijf stuks. Allemaal meiden. Ze zijn echt mooi en hot en ze zijn in tegenstelling tot de beauty bitches aardig én slim. De meiden uit de klas hadden hem in deze groep willen plaatsen, maar daar hadden de macho's een stokje voor gestoken.

Gewoon jaloers!

Op de vijfde rij zitten de grijze muizen, vier stuks. Drie meiden en één jongen. Ze maken zich het liefst onzichtbaar. Volgens de regels van Rem niet de moeite waard om over te praten.

Hij staat stil bij zijn rij, de zesde. De rij van de losers, slechts twee stuks. Hij heeft zich zonder veel tegengas in de laatste groep laten plaatsen, samen met Nadine, een meisje dat redelijk goed kan leren, een normaal uiterlijk heeft, maar de pech heeft dat ze de